

Publicerad 2007-01-18 19:18 av Aurelio

en av hans ovanligare dikter, blev aktuell härom dagen igen genom min gamla översättning, som bifogas.

En syn, av Gustaf Fröding

Helvetet såg jag öppet ligga,
stämmor hörde jag stöna och tigga
om en droppe vatten,
stämmor hörde jag stöna och stamma
hest i lågor, som vita flamma
mot den eviga natten.

Blickar såg jag kvalfullt irra
efter hopplös tröst och stirra
i förtvivlans kamp.
Anleten såg jag hemska skälva,
bröst såg jag av ångest välva
sig i kramp.

Då reste sig en av de pinade,
hans drag voro djävulens drag,
förvridna, förstörda, förtvinade,
med spår av ett stolt behag.

Det flög som ett sken över dragen,
det var liksom åter dagen
lyst in i hans skuggade själ
och bådat ett nyfött väl.
Han sade: \"Det är ju vi själva,
som slipa vårt pinostål,
som elden och marterna välva
omkring vårt eget bål,
men låtom oss själva förlåta oss,
så varda vi marterna loss,
och låtom oss alltid sträva
och låtom oss aldrig gräva
i gammal synd och skam,
men blott se fram!\"

Och lågorna slocknade sakta
kring djävulens gestalt,
och skönt det var att betrakta,

hur ljust det blev i allt,
hur ärkeängeln pannas valv
blev åter vitt och klart
och hur hans läpp av lycka skalv
och smålog underbart
- det gick genom allt som en salig fläkt,
och helvetet var släckt.

ur Nya Dikter (1894)

I översättning till engelska (gjord för många år sedan på begäran):

Hell was open to my eyes
full of begging voices and hoarse cries
for just a drop of water.
I heard voices stutter desperately,
despairingly, in flames atrociously
shining hot in fiery slaughter.

Glances painfully erring
for vain comfort stirring
in fights of desperation, –
Faces terribly shivering,
breasts in anguish quivering
in languishment and desolation.

Then one tormented rose
resembling to the devil;
his face was like a withered rose
with traces of pride though not of evil.

A faint light crossed his eyebrows,
as if again a distant dawn was casting
a ray into his lost and weary side-rows
of some kind of newborn daybreak everlasting.
And he said: \"It is ourselves
who make our torments ache,
who nourish all those flames
that make us boil and bake.

But let us make an effort and forgive ourselves
to end our selfish woes and tribulations,
and let us always strive towards the future only
and not dig our trenches turning down and backward solely
just to find old grievous sins and shames
but instead get rid of all our introverted complications.\"

And gradually the flames abated
vanishing around the devil's apparition;
and how splendid was the sight
of everything becoming bright,
and how the fallen angel's brows elated
in a more majestic and magnificent complexion,
and how his lips began to tremble from felicity
and broke into a smile, –
it was as if a breath went through of pure serenity
extinguishing all flames of hell and guile.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten